

ARDEALUL = = JURIDIC

REVISTĂ LUNARĂ DE DREPT ȘI UNIFICARE LEGISLATIVĂ

REDACTIA:
Str. G. Mărzescu Nr. 20

Abonamentul pentru Instituțiuni și Autorități } 500 Lei pe an
 : : Autorități decătorești }
 : : Magistrați } 400 Lei pe an
 : : Avocați }
 Publicați și anușuri pentru un număr 2 lei cuvântul
 mai multe numere 1.50 lei
 cuvântul

Administrația la
Curtea de Apel S. I. Cluj
Telefon: 268

Fondator: VASILE M. DIMITRIU Consilier la Curtea de Apel din Timișoara

BCU Cluj / Central University Library Cluj
Comitetul de conducere și redacție:

I. MĂNESCU

Președinte la Curtea de Apel Cluj
Directorul revistei

AL. ULVINIANU

Președinte la Curtea de Apel Cluj

I. PREDOVICIU

Consilier la Curtea de Apel Cluj

Dr. AL. DRAGOMIR

Decanul baroului din Cluj și vicepreședintele Uniunii Avocaților din Țară

Secretar

VIRGIL I. MĂNESCU
student la Drept și Filosofie

S U M A R :

- | | |
|---|---|
| 1. Este obligator instrucția pentru infracțiunile electorale?
de Constantin S. Marosin | 4. Jurisprudențe penale. |
| 2. Jurisprudențe civile. | 5. Jurisprudențe la diferite legi. |
| 3. Jurisprudențe procedurale. | 6. Decizii ale Comisiei Centrale a Timbrului. |
| | 7. Informațiuni. |

Nu se publică decât hotărârile instanțelor de recurs, iar ale instanțelor de fond numai cele cenzurate de instanțele superioare sau rămase definitive

Orî ce număr ne primit se retrimete la cerere în contul abonamentului.

Prețul unul număr 35 lei

CONSILIUL LEGISLATIV

COLECȚIUNE
de
LEGI și REGULAMENTE
(1 Ianuarie 1932—31 Decembrie 1932)

Tomul X
Partea IIa
Regulamente

Ediție oficială întocmită în conformitate cu art. 37 din Constituție și art. 3 din legea pt. organizarea Consiliului Legislativ
1932

București. Monitorul Oficial și imprimeriile statului.
Imprimeria centrală 1933. **Preț 1 Lei 200**

LEGEA

pentru Unificarea

**Contribuțiilor Directe și pentru Înființarea
Impozitului pe Venitul Global**

Textul în vigoare, completat cu modificările aduse până la 15 Martie 1932, însoțită de Instrucțiunile oficiale, adnotate cu Deciziunile Comisiunii Centrale Fiscale.

Ediție întocmită de

Iordan C. Ștefănescu

directorul Contribuțiilor Directe din Ministerul Finanțelor

Editura :

Revista Administrația Financiară
Bulevardul Elisabeta Nr. 6 București

JUSTIFICAREA
(*RESTITUTIO IN INTEGRUM*)

de
SABIN MOLDOVAN
Judecător la Trib. Arad

*

Tipografia Românească Timișoara

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Este obligator instrucția pentru infracțiunile electorale?

IN FAPT.

Inculpatul T. B. este dat în judecată, prin rechizitoriul direct la instanță No. 4538/1931, în fața tribunalului Lugoj, pentru delictul electoral prev. și ped. de art. 106 legea electorală, comis prin aceea că, în ziua de 1 Iunie 1931, la secția de votare Balint, la alegerile pentru Camera, a fost prins votând de două ori, cu două cărți de alegător.

Tribunalul, prin hotărârea cuprinsă în încheierea No. 2505/3/1931 din 14 Decembrie 1931, pe baza art. 318 pr. pen. ard. și 123 legea electorală, ordonă facerea instrucției, și redactarea ordonanței definitive.

Procurorul pe baza art. 384 pct. 5 și 9 pr. pen. ard., face recurs (apel) la Curtea de Apel Timișoara, care confirmă hotărârea tribunalului prin deciziunea No. P. III. 284/6/1932 a secției a III-a.

IN DREPT.

Instrucția este obligatorie în procedura penală ardeleană conf. art. 103.

1.) Art. 103 pr. pen. Ard. — „Ordonarea desbaterei principale trebuie să fie precedată de instrucție :

1.) In caz de crimă pentru care legea prevede pedeapsă cu moartea, ori muncă silnică pe viață ;

2.) In cazul infracțiunilor pentru care se prevede o pedeapsă privativă de libertate pe timp determinat de peste 5 ani, afară de cazul de flagrant delict, ori dacă invinuitul și-a recunoscut vinovăția întocmai cu rezultatul cercetării.

3.) Și în cazul altor infracțiuni de competența tribunalului, precum și în cazurile care constituiesc excepțiile enumerate în punctul doi :

a) Dacă aceasta o propune Parchetul ;

b) Dacă acuzarea este reprezentată numai de acuzatorul privat ;

c) Dacă invinuitul se referă la împrejurări pentru a căror descoperire și stabilire ordonarea instrucției în interesul pregătirii apărării este necesară.

d) Dacă din alte motive Camera de acuzare găsește aceasta de necesară.

2.) Conf. art. 129 al. 2, continuarea instrucției la cererea acuzatorului privat, conf. al. 3, completarea instrucției de Camera de acuzare.

3.) Conf. art. 318 al. 3, tribunalul ordonă facerea instrucției; conf. al. 5, Curtea cu jurați poate cere efectuarea instrucției.

4.) Conf. art. 472 al. 2 și 4 — „Art. 472 al. 2 și 4”. — După terminarea cercetării sau a instrucției, trebuie închisă procedura până ce absentul va fi adus. (al. 4). Instanța în încheierea prin care dispune închiderea procedurii, stabilește contra inculpatului și cheltuielile procedurii penale. Pentru asigurarea acestora precum și pentru asigurarea pretențiilor civile, se poate ordona pe averea invinuitului până la concurența sumei necesare, sechestrul penal sau execuția de asigurare (art. 492-493).”

Instanța în cauzele cu inculpați dispăruți poate ordona instrucția cauzei sau asigurarea probelor.

5.) Conform art. 28 și 105 pr. pen. Ard. prin declinator de competență.

6.) Conform art. 29 și 105 pr. pen. ard. — prin strămutare de proces.

In procedura penală din Vechiul Regat, instrucția este obligatorie, când partea civilă sesizează direct tribunalul în materie corecțională, conf. art. 61 punctul 2 pr. pen. Vechiul Regat ;

direct judecăto-rului de instrucție în materie de crimă sau delict, conf. art. 60 pr. pen. Vechiul Regat.

De asemenea când procurorul cere facerea instrucției conf. art. 51 și 52 în materie de crime și delict și 61 pct. 1 c.p. în materie corecțională.

Camera de acuzare poate ordona, facerea instrucției, cu completarea ei, conf. art. 230 pr. pen. V. Regt, tez. II, vez. Jurispr. Cas. S. II, 508 din 6 Octombrie 1892.

Instrucția este obligatorie când, în conf. cu art. 523, 524, 525 pr. pen. V. Regat și art. 28 al. II, l.c.c., prin declinator de competență

Deasemenea mai este obligatorie, când în conformitate cu art. 539 teza 4, art. 28 al. I, l.c.c., când vine prin strămutare cauza pentru instrucție.

Conform art. 105 din Constituție,

Juriul este statornicit în toate materiile criminale și pentru delict politice și de presă, afară de cazurile statornicite prin Constituția de față.

Conf. art. 226 pr. pen. Vechiul Regat, al. II,

Camera de acuzare, trimite cauzele primite în materie de crimă, înaintea Curții juraților; conform art. 135 pr. pen. V. R. judele instructor, dacă găsește că fapta instruită, e de natură a fi pedepsită cu pedepse criminale, trimite dosarul procurorului, spre a fi trimis Camerei, și conf. jurisprudenței Cam. de punere sub acuzare Bucușești, din 25 Sept. 1900 No. 70, actele, trebuie să fie însoțite de ordonanță, deci în cauză trebuia să fi fost instrucție.

Din acestea reține cu prisosință, că în materie de crimă, va judeca jurații, pe care ii va sesiza Camera, care va primi actele judelei de instrucție însoțite de ordonanța sa, în urma instrucției făcute, și ca o consecință logică, instrucția este obligatorie, în materie de crimă, date în atribuția juraților.

În Vechiul Regat, instrucția este obligatorie pentru crimele pedepsite cu munca silnică, reoluțiune, detențiune și degradatiune, acestea fiind în sarcina juraților de a fi judecate.

In Ardeal.

Infracțiunile de competența Curții cu juri dela sediul tribunalelor sunt :

Conf. art. 15 din legea 34 din 1897.

Art. 15 leg. 34 : 1897. — „Desbaterea principală se va ține înaintea Curții cu jurați.”

Pentru următoarele crime prevăzute în legea V din 1878 (c.p.) și anume dacă obiectul acuzării este :

1.) înaltă trădare în cazurile prevăzute de art. 126, 127, 130 al. II, 134 alin. 1 și art. 131 cazul 2 al aliniatului 1 și cazul 2 al aliniatului 2 ;

2.) ultragiul săvârșit contra M. S. Regelui, cazul prevăzut de articolul 139 ;

3.) trădarea în cazul art. 142, apoi cazurile punibile conf. art. 143 alin. 1 și conform punctelor 1, 3, 4, 5 și 6 din art. 144, precum și cazul din art. 144 punctul 8 întrucât aceasta se referă la punctele 1, 3, 4, 5 și 6 ale art. 144, în fine în cazul al doilea al art. 148 și în cazurile din articolul 149 ;

4.) Răzvrătirea în cazurile din art. 152—155, întrucât legea prevede o pedeapsă privativă de libertate mai lungă de 5 ani: mai departe referitor la aceste crime în cazul din alin. 1 al art. 158 ;

5.) crima violării libertății individuale în cazul al doilea punibil conform articolului 195, al. 3 ;

6.) asasinatul în cazul art. 278 ;

7.) omorul în cazurile punibile conform art. 279 și 280, 281 al n. 1 și 3, cazul al doilea din alin. 2 al art. 283 și cazul întâiu al art. 299 ;

8.) Expunerea sau părăsirea copilului în cazul al doi-

lea din alin. 3 al art. 287 :

9.) Leziunea gravă cauzatoare de moarte, cazurile punibile, conform art. 306 și 309 alin. 2 ;

10.) Crima contra salubrității publice, cazurile cuprinse în art. 315 ;

11.) Răpitul de copii, cazurile din art. 318 și 319, apoi răpirea în cazul art. 320, alin 2 ;

12.) Violarea libertății individuale, cazurile punibile conform art. 324 și 325 ;

13.) tâlhăria în cazurile articolelor 344, 345 și 549 ;

14.) darea de foc în cazurile articolelor 422, 423 și 424 ;

15.) cauzarea de inundații, în cazurile punibile conf. articolului 431 ;

16.) degradarea pricnuitoare de pericol public, în cazurile art. 436 sunt punibile cu muncă silnică peste cinci ani ori pe viață, precum și în cazurile prevăzute de articolul 444 ;

17.) mituirea, cazurile din art. 469 ;

18.) în fine provocarea publică în acele cazuri din alineatul 1 al art. 171, când provocarea se referă la infracțiune trimisă conform punctelor precedente, înaintea Curții cu Jurați."

În competența Curții cu Jurați, dela sediul Curții de apel sunt conf. Cap. II p. 2 din art. 15 leg. 34 : 1897 (legea presei XIV : 1914), punctul 4 din art. 17 leg. 34 : 1897 (Cap. II, III, IV, X din legea V : 1878).

Așa fiind, după unificarea parțială a procedurii afară de infracțiunile de mai sus, instrucția mai este obligată :

I. După Constituție, conform articolului 25 :

și Art. 26 al. 4 tez. I, delictelor de presă se judecă de jurați; art. 26 al. 4 tez. II, afară de cazurile aci statonice, care se judecă de tribunalul ordinar potrivit dreptului comun :

1.) Contra Regelui ; 2.) Idem la omor și rebeliune, calomni, injurii, difamații aduse particularilor și funcționarilor, relativ la viața și cinstea lor particulară.

II. După legea electorală conf. art. 123 tez. I, delictelor prevăzute prin legea de față, se vor judeca de jurați, teza II, afară de cele săvârșite de funcționarii publici, cari vor fi deferiți instanțelor ordinare.

Așa fiind din art. 26 tez. II a Constituției și art. 123 tez. II a legii electorale, reiese clar și precis, că delictelor din acele aliniate sunt de competența tribunalelor ordinare.

Este perfect știut, că nici un text din procedură, nu menționează că tribunalul, nu poate fi sesizat decât prin ordonanță, și deci pentru a fi sesizat nu se cere instrucție, ci poate fi direct sesizat fie de procuror prin rechizitorul său, fie de vătămat, prin constituire de parte civilă.

A rămas de discutat, dacă pentru delictelor de presă, stabilite prin art. 26 al. 4 tez. I, din Constituție și delictelor electorale stabilite prin art. 123 tez. I din legea electorală, date în competența Juraților se cere instrucție obligator, și sesizarea Curții cu juri de Camera de acuzare, în urma actelor primite dela judele instructor, însoțite de ordonanța sa, sau se pot judeca, de Curtea cu juri, pe bază de sesizare directă către președinte.

Relativ la delictelor de presă, stabilite prin art. 26 al. 4 tez. I din Constituție, care conf. art. 226 al. pr. pen. V. Regat, cad în competența Curții cu juri, se vor judeca de Curți și după cerere directă, din partea celui vătămat, adresată președintelui — după cum reiese din textul precis al art. 226 al. 3 a pr. pen. Rom. unificate, adăugat la 17 Aprilie 1875.

Vezi Tanoviceanu vol. V pag. 285 rândul 3, "... În materie de presă Curtea cu jurați poate fi investită și direct prin cerere adresată de cel vătămat, către președintele tribunalului.

Vezi Jak Constantinescu No. 712, pagina 227.

Delictelor... de presă... e suficientă o cerere directă, a părții vătămate

Ionescu Dolj, pag. 256, paragr. al. 5 p. i) al c). — În ce privește investirea Curții, se poate face sau prin plângere directă în delictelor de presă.

Relativ la delictelor electorale, prevăzute de art. 123 teza I, din legea electorală, adică acele delictelor, cari sunt date în competența de judecată, a Curții cu juri, menționăm următoarele :

În Ardeal, delictelor electorale, erau de competența tribunalelor.

Tribunalul, conform art. 318 pr. pen. ard. poate să ceară efectuarea unei instrucții, în orice cauză, ce crede necesar, afară de cazul, dacă nu a fost instrucție în cauză, deoarece judecătorul de instrucție, fiind desesizat prin ordonanța sa, tribunalul nu-l poate resesiza (Jurisp. C. A. C. 1927, după unificare).

În speța de mai sus, pe baza art. 318 pr. pen. Ard., tribunalul putea cere efectuarea instrucției și darea ordonanței, dar nu pretinde obligator.

Curtea era în drept să aprecieze, să admită încheierea tribunalului dată pe baza art. 318 pr. pen. Ard., dar numai pe baza art. 226 p. pr. penală.

Din considerentele Curții de Apel Timișoara, reiese că pe baza art. 226 al. III, instrucția este obligator pentru delictelor electorale, date în competența de judecată a Curții cu juri.

Aci cred, că este o greșală, din partea Curții de Apel Timișoara.

Incontestabil că art. 226 pr. pen. V. R., a fost extins în Ardeal prin art. 313 legea de organizare.

Al. III a art. 226 pr. pen. V. R., la care se referă deciziunea dată, a fost adăugat la art. 226, la 17 Aprilie 1875, și are două teze :

teza întâia, delictelor politice,

teza doua, delictelor de presă.

Tot al. III a art. 226, are două fraze, fraza a doua specifică categoric că se poate judeca, de Curtea cu juri, prin citare directă, delictelor de presă.

Din deciziunea Curții Timișoara, reiese că sesizarea Curții cu jurați se face la fel în delictelor electorale, ca și în delictelor politice, și astfel Curtea pe fraza 1, din al. III a art. 226 pr. pen. V. R., a stabilit greșit, că în delictelor electorale, de competența Curții cu juri, trebuie instrucție.

Delictelor electorale, sunt o ramificație a delictelor politice (vezi Cas. II. 134. din 27 Februarie 1890, 301 din 19 Iunie 1890, însă sesizarea Curții cu juri, nu se face ca la delictelor politice, conform art. 226 al. III tez. I, ci se face conf. art. 122, legea electorală.

„Textul art. 122. — În caz când Ministerul Public n'a luat inițiativa, 20 alegători au dreptul de a intenta și susține acțiunea publică pentru pedepsirea delictelor comise în timpul alegerilor.”

Teza I al. III din art. 226 pr. pen. V. R., adăugat la 1875, a fost modificată prin art. 134 din legea electorală din 9 Iunie 1885 și apoi prin art. 122, din legea electorală unificată, din 1926, în ceea ce privește sesizarea Curții cu juri, pentru infracțiunile de competența ei de judecată.

În art. 122 legea electorală, legiuitorul, în mod excepțional, pe lângă faptul, că dă dreptul la 20 alegători, de a sesiza instanța de judecată, dar cere ca toți cei 20 de alegători, să susțină acțiunea introdusă (Vezi Cas. II 876/31 Ian. 1931), dându-se chiar dreptul să urmărească acțiunea publică și să o exercite și astfel, prin acest articol, art. 226 al. III nu mai are aplicarea pentru delictelor electorale, și ca o consecință logică, instrucția nu este

obligatoare, și deciziunea Curții de Apel Timișoara No. 284 din 1932, sect. III-a este greșit dată.

Că instrucția nu este obligatorie, pentru delctele electorale, de competența de judecată a Curții cu juri, menționez următoarele:

I.) *Doctrină.*

a.) Jak Constantinescu P.P. pag. 227.

Delicte de presă, delicte politice No. 709, Curtea poate fi sesizată... sau prin plângerea directă.

No. 712 Delictele politice și de presă, se trimit la Jurați... e suficient o cerere directă a părții vătămate.

b.) Ionescu Dolj P. P. paragraf 5 p. 1 al. c.

În ce privește investiția Curții, se poate face sau prin plângere directă, în delict electorale...

c.) Tanoviceanu vol. V. pag. 285.

No. 674 al. 5.

În fine când e vorba de un delict electoral acțiunea se poate intenta și susține de 20 de alegători *direct* în Curtea Juraților (art. 134 leg. elect. din 9 Iunie 1884 și art. 122 leg. elect. 1926, pag. 286).

No. 674, al. 3. — Deasemenea credem că pentru delict electorale sesizarea se poate face... sau prin acțiune *directă* făcută de 20 alegători conf. art. 122 legea elect. din 27 Martie 1926.

II.) *Jurisprudență.* Casația II No. 2117 din 18 Oct. 1922.

...iar în materie de delict electoral, pentru infracțiunile săvârșite în timpul alegerilor, un număr de cel puțin 20 alegători, are dreptul de a sesiza Curtea cu Juri și de a susține acțiunea publică.

Casația II 179 din 4 Mai 1888... și în materie electorală, Curtea cu juri poate fi sesizată, prin o cerere *directă*, așa că, se violează legea electorală și art. 226 pr. penală, când se decide că în această materie Curtea cu juri, nu poate fi sesizată decât prin o ordonanță a judecătorului de instrucție.

Casația II 1962 din 22 Septembrie 1922 și Casația II 2117 din 18 Octombrie 1922, — iar în materie de delict electoral... douăzeci alegători, au dreptul de a sesiza Curtea cu juri și de a susține acțiune publică.

Din cele de mai sus reiese precis, că nu este obligator instrucția, pentru infracțiunile electorale de competența juraților și că sesizarea lor, se poate face direct, fără a fi nevoie de ordonanță definitivă.

Din cele de mai sus, și din deciziunea Curții de Apel Timișoara, pare a se mai desprinde, următoarele chestiuni: Că în delict electorale, de competența Curții cu juri, procurorul nu poate sesiza direct instanța, cu rechizitor introdus în instanță, că trebuiește neapărat instrucțiile în aceste cauze.

După cum s'a văzut mai sus, a rămas perfect stabilit, că 20 de alegători, au dreptul să sesizeze și să susțină, direct în fața Curții cu juri, petițiunea introdusă, în cauze electorale, în competența de judecată, a Curții cu Juri.

Orî art. 122 din legea electorală, care a modificat art. 226 al. III pr. pen. V.R., și care a creiat acest drept, celor 20 de alegători, nu înseamnă, că a luat acest drept Ministerului Public, căci în cazul acesta trebuia, expres menționat această decădere, legile penale nesuferind interpretare

Faptul de a sesiza direct o instanță este un drept, ori art. 122 legea electorală nu putea să dea un drept mai mult celor 20 de alegători, și să privezi de un drept pe reprezentantul societății constituite, care prin însuși creația sa, are mai mult drept, decât partea civilă

printre care dreptul de a pune în mișcare acțiunea publică și dreptul de a urmări și susține acea acțiune.

Art. 122 din legea electorală, nu a făcut alt ceva decât, a dat dreptul celor 20 de alegători, de a pune în mișcare și urmări acțiunea publică, în caz când procurorul, nu se sesizează, deci a creiat un acuzator privat, pe lângă acuzatorul public.

Față de cele de mai sus, credem că nu numai cei 20 de alegători, dar și Ministerul Public, ca reprezentant al societății constituite, are drept să sesizeze și să urmărească direct acțiunea publică, în o cauză de natură electorală, de competența Curții cu Juri.

În speță tribunalul Lugoj, care judeca în locul Curții cu jurați, în Ardeal, curțile fiind suspendate, bine a fost sesizat și că, greșit a trimis dosarul să se facă instrucție și să se sesizeze prin ordonanță definitivă, și că, Curtea de Apel Timișoara, greșit a menținut prin deciziunea No. 284/6 din 1932, secția III-a, încheierea tribunalului Lugoj.

De lege ferenda.

La art. 122 legea electorală, va trebui adăugat, după cuvintele „intenta și susține acțiunea publică”, direct Curții cu juri, atât Ministerul Public, cât și 20 de alegători, și astfel pe viitor contraversa ar fi înlăturată.

Constantin S. Marosin

prim-procuror al Tribunalului Târnava-Mare
cu gradul de Consilier de Curte de Apel.

Jurisprudențe civile

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, Secția II-a

Dec. Nr. 325/1935 civ. Președ. N. Stănilă, consilier

Instanța Judecătorească este în drept de a constata calitatea de membru în comună a minorului „indigenitatea lui”, bazându-se pe chiar actele emaneate dela acea Comună, fără ca prin aceasta să se poată zice, că instanța a atribuit apartinența acelei comune copilului.

Asupra recursului făcut de Primăria Comunei Petroșani jud. Hunedoara, prin reprezentantul său legal contra deciziei Nr. 1985/1931 a Curții de Apel Cluj, secția de vacanță.

Având în vedere hotărîrea atacată, actele și lucrările dosarului din cari se constată în fapt că Ana Mate, originară din com. Petroșani, fiind angajată servitoare în București, în ziua de 17 Ianuarie 1931, a dat naștere, în acest oras, unui copil nelegitim de sex bărbătesc, cu numele de Carol; că fiind primită în Azilul „Leagănu Sft. Ecaterina”, a fost trimisă cu copilul la Centrul pentru ocrotirea copiilor din Arad; că, acest institut, la rândul său face o adresă secției tutelare de pe lângă Tribunalul Hunedoara, cerând a se declara copilul de părăsit și a se face procedura cunoscută din Regulamentul pentru ocrotirea copiilor părăsiți — § 8, 55 și 58 — adică să stabilească comuna și indigenitatea copilului.

Că, Tribunalul Hunedoara, trimite adresa Nr. 676/1931 Primăriei comunei Petroșani, cerând completarea unui certificat, iar pentru cazul când primăria nu ar recunoaște indigenitatea copilului, să precizeze comuna unde o poate avea; că însă, pri-

măria numită se conformă fără opunere cererii făcută de tribunal și propune ca tutore pe Carol Mate din aceeași comună.

Că, pe baza acestui răspuns, tribunalul dă hotărîrea Nr. 676/1931, prin care instituind ca tutore pe numitul Carol Matei declară totodată pe minor de părăsi și în consecință dispune ca speșele de întreținere și educație ale copilului urmează a fi suportate până la împlinirea vârstei de 7 ani din fondul sanitar regnicolar, iar mai departe până la vârsta de 15 ani, de comuna politică Petroșani, motivându-și soluțiunea pe considerațiunea că atât copilul cât și toți acei ce, conform legii, ar fi obligați la întreținerea lui sunt săraci, lipsiți de orice avut și câștig și în baza art. 6 din legea XXI:1886 stabilește că minorul își are indigenitatea în comuna Petroșani.

În urma apelului făcut de comună, Curtea de Apel Cluj, secția de vacanță, confirmă hotărîrea primei instanțe, cu adăugirea că contestarea indigenității nu constituie o imixtiune în atribuțiunile administrației, deoarece în speță nu este vorba de o acordare de indigenitate unei persoane care nu o are.

Având în vedere că prin motivele sale de casare Primăria recurentă pretinde că instanța de fond dănd o astfel de soluțiune cauzei, a violat dispozițiunile art. 10, 16, 103—104 din legea pentru organizarea administrației locale, că a judecat în cauză fără competență și prin exces de putere deoarece stabilirea indigenității este o chestiune de atributul exclusiv al comunei și cum membrii comunei au dreptul la asistență comunală, iar în speță fiind vorba de întreținerea unui minor părăsit, recurenta nu poate fi obligată la cheltuelile ce i s'a pus în sarcină, de judecată.

Considerând că, în adevăr legile de unificare administrativă au abrogat vechile legi administrative sau în legătură cu administrațiunea, în vigoare în Transilvania.

Având în vedere însă că în speță minorul își are legătura de familie în comuna Petroșani, că mama sa este născută în acea comună, iar bunicul său are indigenitatea tot acolo.

Că din hotărîrea atacată rezultă că instanțele de fond au constatat numai calitatea de membru în comună a minorului, „indigenitatea” lui în baza actelor aflate la dosar, emanând dela însăși recurentă, iar nici de cum nu și-au arogat dreptul de a atribui apartinența acelei comune copilului.

Că, stabilind apartinența lui prin faptul că mama și bunicul aparțin acelei comune, au făcut o bună aplicațiune a legii XXII:1886, încă în vigoare în cazul din speță, întrucât copilul urmează indigenitatea părinților, în speță a mamei, care s'a născut sub imperiul acestei legi.

Că dar, atât tribunalul cât și Curtea de fond, ocupându-se numai cu consecințele ce decurg pentru minor din stabilirea indigenității mamei sale, au făcut în mod corect aplicațiunea legii, nu au depășit competența lor și nu au violat citatele texte arătate în motivele de casare, cari urmează

a se respinge ca neîntemeiate.

Că dar și recursul urmează a se respinge ca atare.

CURTEA DE APEL CLUJ, Secția I.

Dec. No. C. I. 678-25/1932. Președ. I. Mănescu, președinte *Indiviziune. — Coproprietar, care schimbă (turtură) folosința comună. — Repoziția sumară. — Admisibilitatea. — Art. 339 c. c. a.*

Sentița tribunalului ca instanță de apel, reclamantii au atacat-o cu recurs în casare, cerând casarea sentiței atacate și evocând fondul, admiterea acțiunii.

Reclamantii se plâng că :

1.) Tribunalul cu violarea dispozițiunilor, prevăzute de art. 270 și 401 din p. c. a stabilit starea de fapt.

2.) Cu violarea art. 339 din Codul civil austr. s'a respins acțiunea. Pârâții au cerut respingerea recursului în casare ca neîntemeiat.

Asupra primului motiv de casare ;

Având în vedere, că tribunalul față de dispozițiile martorilor propuși de pârâți, n'a luat în considerare depozițiile reclamantilor și a martorilor lor ;

Având în vedere, că tribunalul nesatisfăcând datoriei sale de motivare, prevăzută de art. 270 și 401 din p. c. n'a arătat motivul, pentru care n'a luat în considerare depunerile martorilor, propuși de reclamantii față de depozițiile martorilor oferiți de pârâți :

Tribunalul cu violarea art. 270 și 401 din p. c. a stabilit starea de fapt, deci acest motiv de casare este fondat.

Asupra celui de-al doilea motiv de casare ;

În ipoteza, că depozițiile reclamantilor și a martorilor lor corespund adevărului și în cazul acesta tribunalul a respins acțiunea pe motivul, că părțile folosind în comun teritoriul în litigiu, în posesiunea comună nu se poate cere reintegrarea ei numai în folosința exclusivă.

Având în vedere, că conform art. 339 din c. c. a. conf. jurisprudenței constante dezvoltate în jurul acestui articol *coposesorul nu poate schimba folosința comună în detrimentul celuilalt și dacă schimbă folosirea comună, celălalt coposesor este în drept să intenteze acțiune de repoziție sumară pentru reintegrare în posesiune comună și a pretinde valoarea arborilor ocupați.*

Punctul de vedere juridic al tribunalului este greșit, deci și acest motiv de casare este întemeiat.

Astfel fiind, Curtea a casat sentița tribunalului cu trimitere ;

Dispoziția referitoare la cheltuelile de recurs se bazează pe art. 543 și 508 alin ultim din p. c.

Cluj. 20 Aprilie 1932.

Președinte ss. I. Mănescu, rap. ss. Al. Balaș, votanți : ss. Dr. E. Zacharia, gref. ss. Dr. V. Dobocan.

CURTEA DE APEL CLUJ, Secția I-a.

Dec. No. C. I. 1060-14/1932. Președ. I. Mănescu, președinte Chirițași. — *Obligațiunea de a restitui lucrul închiriat. — Daune. — Culpă în eligendo este indiferentă în cazul daunelor născute în timpul închirierii. — Art. 1109, 1314, 1315 c. c. a.*

Sentința tribunalului ca instanță de apel, prin care s'a respins acțiunea, — reclamantul a atacat-o cu recurs în casare, cerând casarea sentinței atacate cu trimitere.

Motivele recursului sunt :

1.) Reaua aplicațiune a art. 1314, 1315, din cod. civil austriac ;

2.) Eroare grosieră de fapt și

3.) Exces de putere.

Asupra primului motiv de casare.

Tribunalul pe baza probelor administrate în proces a stabilit următoarea stare de fapt :

Reclamantul a închiriat pârâtului Izidor Sternberg o mașină de tâmplărie pentru a-și face anumite lucruri și anume a tăia niște scânduri. Pentru aceasta pârâtul Sternberg Izidor a trimis la reclamant, unde se află mașina, pe lucrătorul Gombos Geza, care prezentându-se, reclamantul i-a explicat modul de funcțiune al mașinei, punându-o în mișcare. Lucrătorul Gombos Geza a tras la mașină 28 de scânduri și apoi aranjându-și mașina pentru a se lua anumită grosime de scândură, aceasta s'o oprit cam la 50 cm. de lungimea scândurei. După aceasta mecanicul reclamantului a pornit din nou mașina, care însă a funcționat numai puțin timp și s'a defectat, constatându-se că i s'a rupt o placă de fier, două cutite, iar osia s'a curbat.

Tribunalul a respins acțiunea, stabilind în fapt că pârâtul nu s'a făcut vinovat de culpa în eligendo prevăzută de art. 1314 și 1315 din cod. civ. austr. această culpă nefiind dovedită în sarcina pârâtului.

Conform art. 1091 din codul civil austriac și stării de fapt, Curtea constată că între reclamant și pârâtul Sternberger Izidor a intervenit un contract de arendă ;

Având în vedere, că *bunul dat în locațiune poate fi folosit numai cu sârguință și osteneală ;*

Având în vedere, că *conform dispozițiilor prevăzute de art. 1109 din cod. civ. austriac cu terminarea contractului de locațiune, arendașul este dator să restituie bunul în starea, în care l-a primit.*

Având în vedere, că în speță arendașul Sternberg Izidor nu poate restitui mașina de tâmplărie în starea în care a primit-o, deoarece mașina s'a defectat, constatându-se că i s'a rupt o placă de fier, două cutite, iar osia s'a curbat ;

Că în cazul acesta, arendașul Sternberg Izidor este răspunzător pentru defectele întâmplare, deci paguba reclamantului este obligat a o restitui, independent de împrejurarea, că este vinovat sau nu de culpa în eligendo prevăzută de art. 1314 și 1315 din codul civil austriac.

Pentru aceste considerente Curtea a casat sentința tribunalului.

Având în vedere, că tribunalul n'a stabilit starea de fapt în privința cuantumului despăgubirii; sentința tribunalului a trebuit casată cu trimitere.

În urma casării sentinței tribunalului, celelalte motive de casare au rămas fără interes.

Dispozițiunea referitoare la cheltuelile de recurs se bazează pe art. 543 și 508 alin. ultim din procedura com.

Cluj, 20 Aprilie 1932.

Preș. ss. I. Mănescu, rap. ss. Al. Balaș; vot. ss. Dr. Zacharia, gref. ss. Dr. V. Dobocan.

Jurisprudențe procedurale

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, Secția I-a.

Dec. No. 1086/1933. Președinția dlui Eugen Bănescu, cons.

Acțiunea relativ la imobile, pronită de o persoană ce se intitulează moștenitor al proprietarului tabular, trebuie să dovedească această calitate.

Un motiv de casare scris nu se ia în considerare dacă nu este susținut oral și invers.

Ultra petitum. Înțelesul 394. p. c.

Compensarea cheltuelilor potrivit art. 426 p. c. este o chestiune lăsată la aprecierea instanței, ca având facultatea totuși să oblige la cheltueli numai pe una din părți.

Că în ce privește despăgubirile civile Curtea le-a redus găsindu-le exagerate pe cele materiale și inexistente pe cele morale, iar cheltuelile de judecată dela prima instanță conform tarifului le găsește că trebuiau majorate cu 4000 lei compensând pe cele făcute în apel conform art. 426 pr. civilă.

Având în vedere că această soluțiune este criticată prin recursul de față, în care recurentul susține prin motivul I, dezvoltat oral pentru omisiune esențială săvârșită de Curte prin decizia atacată, prin aceea că deși atât la prima instanță cât și în apel, a ridicat excepțiunea dilatorie bazată pe art. 180 punctul 6 pr. civ. susținând că reclamantele Maria Mailand, Ana Mailand și Clara Mailand, la data intentării acțiunii nu erau proprietarele intabulate ale imobilului servient și cu nimic n'au justificat, că ar fi moștenitoarele decedatului proprietar tabular Dr. Mailand Henric, totuși Curtea a omis să se pronunțe asupra acestei excepțiuni.

Considerând că această parte a motivului I, este inexactă în fapt, deoarece Tribunalul prin jurnalul dela 24 Aprilie 1929, cu privire la lipsa de calitate a reclamantelor, a constatat ceiace a fost acceptat și de Curtea de Apel că numitele la 7 Decembrie 1928, data intentării acțiunii, aveau calitatea de erede în mod legal astfel că excepțiunea găsind-o nefondată a respins-o.

Că în ce privește a doua parte a motivului referitoare la violarea art. 547, 811 și 481 c.c.a. întrucât au fost dezvoltate numai prin motivele scrise de casare, fără a fi dezvoltate și oral, nu poate fi luată în considerare.

Că așa fiind motivul acesta se respinge.

Asupra motivului II, prin care recurentul susține că instanța de fond a violat art. 394 pr. civ. prin aceea că Tribunalul, ceiace a fost acceptat și de Curte, a obligat pe reclamantul-pârât să lase liber terenul dintre fântână și gard, așa cum se prevede în schița de plan efectuată cu ocazia expertizei, ori din textul cererii din acțiune se constată că reclamanțele n'au cerut acest lucru și prin aceasta Curtea a violat dispozițiunile art. 394 pr. civ., care prevede că condamnățiunea nu poate trece peste cerere.

Considerând că potrivit dispozițiunilor art. 394 p. c. este exact că condamnățiunea nu poate trece peste petit.

Că în spetă însă instanța de fond obligând pe pârât să lase liber terenul dintre fântână și gard n'a făcut decât să limiteze dreptul de servitute al pârâtului, așa cum este prevăzut în contractul de vindere cumpărare din 1 Maiu 1895, ceiace n'a cerut prin acțiune, așa că condamnățiunea pârâtului nu constituie un *ultra petitum*.

Că prin urmare Curtea n'a violat dispozițiunile art. 394 pr. civ. și deci și acest motiv este nefondat.

Asupra motivului III prin care se susține că instanța de apel, a omis să stabilească starea de fapt, pe baza motivelor de apel depuse de recurent și pur și simplu a trimis la starea de fapt stabilită de prima instanță și atacată prin apel, ceiace constituie o violare a art. 534 pr. civ.

Având în vedere că așa cum este formulat motivul nu s'a susținut oral și deci nu poate fi luat în considerare, iar ceiace s'a susținut oral, și anume că s'a cerut a doua expertiză și instanța nu s'a pronunțat asupra ei, deasemenea nu poate fi luată în considerare deoarece nu se cuprinde în motivele scrise de casare.

Că prin urmare și acest motiv se respinge.

Asupra motivului VII, prin care se susține că instanța de apel a violat art. 426 pr. civ. prin aceea că deși a admis apelul în parte și deci în parte a respins acțiunea reclamantelor referitor la despăgubirile cerute în sumă de 20.000 lei totuși a menținut ca cheltuelile dela prima instanță să fie suportate de recurent deși conform art. 426 pr. civ. era cazul să fie compensate sau în cel mai rău caz, să le reducă proporțional.

Considerând că potrivit art. 426 pr. civ. dacă fiecare dintre părți este în parte câștigătoare și în parte pierzătoare, spesele procesuale au să fie compensate reciproc; instanța de judecată însă potrivit naturii cazului poate condamna pe una din părți la toate spesele părții contrarii sau la o parte ale acestora.

Considerând că din dispozițiunile textului de lege sus citat rezultă că în cazul când fiecare din părți au câștigat numai în parte procesul, obligația părților la suportarea cheltuelilor de judecată este o chestiune lăsată la aprecierea instanței, care are facultatea după natura cazului să oblige numai pe una din părți la suportarea tuturor cheltuelilor.

Că prin urmare, în spetă, instanța de apel n'a violat dispozițiunile art. 426 pr. civ. când a men-

ținut că pârâtul să suporte toate cheltuelile dela prima instanță ci a făcut uz de facultatea pe care i-o dă suszisul text de lege și deci și acest motiv este nefondat.

Că așa fiind și întrucât toate motivele de mai sus sunt nefondate, iar motivele 4, 5 și 6 nefiind susținute orale, recursul urmează a fi respins ca nefondat.

NOTĂ. — Publicăm prezenta decizie în special pentru domnii avocați, spre a o avea în vedere când redactează și susțin în fața instanței de recurs, motivele de recurs.

CURTEA DE APEL CLUJ, Secția II.

No. 1245/1/1932 C. II. Președinte Dr. I. Papp, președinte

Cui aparține spesele la care a fost obligată partea să le plătească la mâna avocatului?

În contra încheierii, prin care tribunalul a respins cererea reclamantului referitoare la punerea în lucrare a sentinței tribunalului în baza art. 71 din legea Curții de Casație, a făcut recurs reclamantul.

Având în vedere, că motivarea tribunalului, că cheltuelile de proces și de apel la plata cărora reclamantul este obligat prin sentințele primelor instanțe, ar constitui proprietatea reprezentantului părții adverse conform art. 18 din legea LIV din 1912 și deci suspendarea punerii în lucrarea sentinței tribunalului nu e admisibilă este greșită, deoarece reprezentantul părții adverse nu stă în nici un raport de drept cu reclamantul, nici nu este în drept de a cere în numele său propriu execuția în baza sentinței, ci este în raport de drept cu partea, pe care o reprezintă în proces, ce rezultă chiar din dispozițiunile art. 18 din legea LIV. din 1912, cari prevăd că avocatul poate cere stabilirea cheltuelilor față de partea sa proprie.

Având în vedere, că din dispozițiunile aliniatului ultim din art. suszisei legi, că partea este datoare să plătească spesele de proces la plata cărora a fost obligată pe seama adversarului în mâna avocatului adversarului, înțelegându-se de sine, dacă sentința a devenit executabilă, însă nu rezultă, că aceste spese să fie proprietatea avocatului.

Considerând că art. 71 din legea Casației nu exclude suspendarea punerii în lucrare a unei sentințe, prin care partea a fost obligată la plata speșelor de proces.

Considerând, că reclamantul a făcut recurs în casare contra sentinței, prin care a fost obligat la plata speșelor;

Considerând, că cu recepșia anexată la cerere s'a făcut dovada, că s'a depus suma la plata căreia este obligat reclamantul;

Așa fiind cererea referitoare la suspendarea punerii în lucrare a sentinței în baza art. 71 din legea Casației a trebuit admisă și deci reformându-se încheierea tribunalului s'a hotărât în sensul dispozițiunii acestei decizii.

Acordarea cheltuelilor de recurs se bazează pe art. 425 din pr. c.

ROMANIA, CURTEA DE APEL CLUJ, Secția I-a

No. C. I. 676/1/1933. Președinția d-lui I. Mănescu, președinte

In baza art. 32 din legea de perceperea și urmărirea veniturilor publice și în temeiul intabulării creanței urmărite în C. F. instanța în mod legal a ordonat licitația execuțională a imobilului și a fixat termenul de licitație.

Camera de consiliu din 3 Iunie 1933,

Luându-se în cercetare recursul făcut de către Prima Fabrică Română de Bastoane S. A. din Beclean în lichidare repr. pr'n d. adv. Dr. M. Lebovits domiciliat în Dej contra deciziei No. 601-1933 din 1 Martie 1933 a tribunalului Someș sectia I-a Dej, dată în cauza execuțională a urmărtoarei Casa centrală pentru asigurările sociale, Casa cercuală din Dej, contra firmei recurente pentru încasarea creanței de 93.101 lei capital și accesorii;

Având în vedere, că prin deciziunea atacată cu recurs tribunalul în baza legii de urmărire art. 32 a declarat creanța urmărtoarei cu drept de execuție și a ordonat licitația execuțională asupra imobilelor, proprietatea urmăritei, și pentru fixarea termenului de licitație și îndeplinirea formalităților legale a rugat Secția cărților fonduare a judecătoriei rurale Beclean.

Având în vedere, că recurenta a cerut reformarea deciziei tribunalului invocând ca motive, că deciziunea, în baza căreia s'a intabulat ipoteca în favoarea urmărtoarei încă n'a devenit definitivă, deoarece a fost atacată cu recurs care încă nu este rezolvat, că prin legea de urmărire art. 32 n'a fost scoasă din vigoare legea execuțională din Ardeal, deși în speță sunt a se aplica dispozițiile legii execuționale și regulamentul cărților fonduare din Ardeal, și în fine, că avocatul Statului fără procură legală nu este îndreptățit a reprezenta pe urmărtoare Cassa Generală de Asigurări sociale.

Considerând, că tribunalul în conformitate cu dispozițiile legii de perceperea și urmărirea veniturilor publice (art. 32) și în baza extrasului legalizat al cărții fonduare, prin care intabularea creanței urmărtoarei este dovedită, a ordonat licitația execuțională și pentru fixarea termenului de licitație și îndeplinirea formalităților legale, a dispus trimiterea deciziei judecătoriei rurale, Secția cărților fonduare Beclean, — și deci a procedat legal luând în considerare dispozițiile legii, de urmărire precum și cele ale legii execuționale și regulamentul cărților fonduare, conform cărora efectuarea licitației se ordonă de către instanțele cărților fonduare, cari sunt chemate să fixeze termenul pentru fixarea licitației și să îndeplinească formalitățile legale referitoare la ținerea licitației.

Considerând, că recurenta n'a dovedit, că deciziunea, prin care s'a intabulat creanța urmărtoarei nu ar fi definitivă, și deci în baza extrasului legalizat din cartea fonduară bine tribunalul a ordonat licitația execuțională și n'a violat nici dispozițiile legii.

Considerând, că avocatul Statului nu în baza

unei procure ci în baza delegațiunei primite reprezintă Statul și instituțiunile lui.

Așa fiind Curtea găsinđ recursul ca nefondat a dat următoarea

Deciziune

Respinge recursul înaintat de către urmărta prima fabrică română de bastoane Soc. An. Beclean contra deciziei tribunalului Someș No. 601/1933 din 1 Martie 1933, și obligă pe recurentă, să plătească 500 lei, cinci sute lei, cheltueli de întâmpinare urmărtoarei prin avocatul Statului.

D. c. m. s.

Președinte: I. Mănescu, raportor ss. G. Haupt
vot. ss. I. Predoviciu, gref. ss. Dr. V. Dobocan.

Jurisprudențe penale

INALTA CURTE DE CASAŢIE ŞI JUSTIŢIE, Secția II-a
Dec. Nr. 7680/1931. Președinția d-lui A. Dem. Opreșcu consilier

Penal. Art. 20 comb. cu 92 din c. pen. din Transilvania și art. 16 din Constituție. Pedepsa cu moartea. Abolirea ei. În locul ei intră temnița grea pe viață. Aplicarea art. 92 alin. II. c. pen. în aceste circumstanțe.

Având în vedere că acuzații au fost condamnați fiecare la câte 20 ani temniță grea potrivit art. 278 cod. penal și 69 pct. 1 combinat cu 278 71 cod. penal, contrariu dispozițiilor art. 100 cod. Penal ardelean.

Considerând că potrivit legii ardeleni crima de asasinat se pedepsește cu moartea, iar complicitatea — în sensul art. 69 pct. 1, c. penal — la această infracțiune, în conformitate cu art. 71 c. penal, se pedepsește cu aceeași pedeapsă.

Considerând că în voința sa de unificare legiuitorul român a extins și în Ardeal dispozițiunea din vechea Constituție, privitoare la abolirea pedepsei cu moartea și cum Constituțiunea din anul 1932 prin art. 16 menține suprimarea acestei pedepse, de aci cată a se deduce, că — în ce privește sancționarea infracțiunilor pedepsite de legea ardeleană cu moartea, legiuitorul nostru a înțeles să aplice, în locul pedepsei capitale, pedeapsa imediat următoare în ordinea descendentă fixată de art. 20 din codul Penal adică temniță grea pe viață.

Având în vedere că, în speță, instanțele de fond au constatat în favoarea acuzaților numeroase și importante circumstanțe atenuante și în consecință prin aplicarea art. 92 c. penal, urma să aplice o pedeapsă inferioară genului prevăzut pentru acea infracțiune, cu respectarea însă a dispozițiilor art. 92 al. II Cod. Penal

Că, pedeapsa de aplicat în speța de față fiind — în locul celei cu moarte — temnița grea pe toată viața, prin aplicarea art. 92 C. P. judecătorii erau datorți să se scoboare sub minimum acestui gen de pedeapsă, adică sub 15 ani temniță grea, fără să aibă însă voie să aplice mai puțin de zece ani.

Că așa fiind motivul de casare întemeiat pe cauza de nulitate prevăzută de art. 385 pct. 2 pr.

pen. este întemeiat și recursul câtă a se admite, casându-se fără trimitere deciziunea atacată și condamnând pe acuzați să sufere fiecare câte 14 ani și 11 luni temniță grea, în baza aceluiași text de lege.

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, Secția II-a
Decizia No. 7546/1931. Președinția d-lui Al. Dem. Opreșcu

Recurs penal. Acuzație mincinoasă sau denunțare calomnioasă. Nelucrând cu conștiință integrală că spune minciuni, ci bazat pe temeuri de fapt la cari se mai adaugă o ușurință explicabilă de a judeca aceste temeuri când a denunțat pe lezat, rău instanțele de fond au condamnat pe acuzat conf. disp. art. 227 alin. II t. II din c. pen. și trebuie aplicat art. 20 din legea pentru apărarea onoarei.

Având în vedere că din cele reținute de instanțele de fond, nu rezultă că acuzatul în momentul denunțului ar fi lucrat cu conștiință integrală că spune minciuni, ci bazat pe temeuri de fapt — reclamantul a împrumutat din magazia fabricii ciment și gips — la care se mai adaugă o ușurință explicabilă în modul de a judeca aceste temeuri, a comis imprudența de a denunța pe reclamant în fața autorităților de fapte, care — dacă ar fi constituit adevăruri — erau de natură să atragă asupra lui opoziția lumii întregi, întrucât constituiau abateri penale și disciplinare.

Că, nerezultând elementul bunei științe, în comiterea infracțiunii, ci numai imprudența colportării în fața autorităților a unor stiri necontrolate și neadevărate, dar totuși întemeiate pe svonuri și aparențe cum de altminteralea și instanța de fond constată, că acuzatul cu ușurință s'a făcut ecoul celor șoptite printre muncitorii fabricii, urmează că din acest punct de vedere rău instanțele de fond au condamnat pe acuzat în conformitate cu dispozițiunile art. 227 al. II t. II c. n. starea de fapt astfel cum a fost reținută de ele întrunind toate elementele componente infracțiunii prevăzută și pedepsită de art. 20 din legea pentru apărarea onoarei, adică delictul de denunțare calomnioasă.

Că așa fiind, această Înalță Curte urmează că din oficiu să caseze ambele hotărâri ale instanțelor de fond — art. 385 al. ultim proc. penală — pentru cauza de nulitate prevăzută de art. 385 pct. 1. b) proc. penală și calificând faptul potrivit art. 20 Legea pentru apărarea onoarei urmează a pronunța o nouă pedeapsă în cadrul acestui text de lege și cu aplicațiunea art. 91 cod. penal.

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, Secția II-a
Decizia Nr. 168/932. Președinția d-lui Al. Dem. Opreșcu, consilier

Recursul penal. În recurs nu se mai poate pretinde o mai largă aplicare a art. 92 cod. pen., aplicat de instanțele de fond. Când s'a făcut aplicarea art. 92, pedeapsa de gen mai ușor nu se poate fixa într-o durată mai mare decât minimum pedepsei prevăzute de lege pentru infracțiunea la care se referă sau chiar și în durata acestui minimum cu toate că acest fel de pedeapsă este mai ușor, acea-

sta pentru a da art. 92 codul penal un vădit efect.

Având în vedere că ambii inculpați au fost pedepsiți cu aplicarea art. 92 cod. penal, instanțele de fond găsind în favoarea lor numeroase și importante circumstanțe atenuante.

Considerând că odată aplicat art. 92 cod. penal, partea nu mai poate preinde în recurs o mai largă aplicațiune a acestui text de lege.

Că astfel fiind, motivul de casare se găsește inadmisibil și recursurile câtă a se respinge ca nefondate;

Considerând însă că art. 40 al. I. tez. II din Nov. Penal. pedepsește cu recluziune până la 5 ani și amendă până la 40.000 lei pe inculpatul care săvârșește crime de plăzmuire de monedă de schimb sau monedă de hârtie care-i ține locul.

Considerând că, prin aplicațiunea art. 92 cod. penal judecătorii sunt autorizați de lege să scoabă pedeapsa sub minimum celei prevăzută pentru acea infracțiune, dacă acest minimum este fixat deasupra minimumului general al genului de pedeapsă, sau în genul imediat inferior în speță închisoarea corecțională.

Considerând că, prin art. 40 al. I. tez. II Nov. Penal. codului penal, legiuitorul prevăzând recluziunea până la 5 ani pentru infracțiunea din speță, minimum pedepsei prevăzute de lege pentru acest caz este minimum general, fixat de art. 24 codul penal, adică 6 luni.

Că, prin urmare judecătorul — când aplică în această speță articolul 92 codul penal — este dator să fixeze pedeapsa în genul imediat inferior, care este închisoarea corecțională, ceace instanțele de fond au și făcut.

Că însă legiuitorul nu a înțeles să se poată fixa pedeapsa de gen mai ușor — când se aplică art. 92 cod. penal, într-o durată mai mare decât minimum genului pedepsei prevăzute de lege pentru infracțiunea la care se referă sau chiar și în durata acestui minimum, cu toate că acest fel de pedeapsă e mai ușor aceasta pentru a da aplicării art. 92-codul penal un vădit efect.

Că, în speță, inculpatul Francisc Menczel primind un an, iar Armin Menczel 6 luni închisoare corecțională, numai prin violarea art. 92 cod. penal au putut fi astfel pedepsiți, întru cât i s'a aplicat primului inculpat o pedeapsă — deși de gen mai ușor — dar totuși în durată, mai lungă decât minimum fixat de lege pentru genul prevăzute pentru această infracțiune, adică peste 6 luni, iar celui de-al doilea inculpat exact această durată.

Că așa fiind, din oficiu și în baza cazului de nulitate prevăzute de art. 385 p. 2, procedura penală câtă a se casa deciziunea recurată și a condamna pe inculpații Francisc Menczel și Armin Menczel, în baza aceluiași texte aplicate primul la 5 luni și 29 zile închisoare corecțională, iar cel de-al doilea la 5 luni, închisoare corecțională menținându-se pentru fiecare pedeapsa secundară de 500 lei amendă.

Conform art. 505 procedura penală, combinat

cu art. 41 din legea penitenciarelor urmează ca Tribunalul, la cererea inculpaților, să statueze asupra computăre prevenției în condamnatiune.

INALTA CURTE DE CASATIE ȘI JUSTITIE, Secția II.
Dec. No. 1597/932 Dos. Nr. 437/932. Preș.: Dl. D. Opreșcu, cons.

Dreptul Ministerului de finanțe de a face apel. Apel făcut de avocatul statului intitulat al Ministerului de Agricultură și Domenii. Valabilitatea apelului din punct de vedere al calității.

Legea băuturilor spirtoase dând drept Ministerului de Finanțe să ceară și aplicarea pedepsei cu închisoarea nu-i dă dreptul și de a urmări acțiunea publică, aceasta rămânând în sarcina ministerului public.

Asupra recursului declarat de Ministerul de Finanțe în contra deciziei cu No. P. III 2542/4 1931, a Curtii de Apel Cluj secția III; prin care s'a respins apelul Ministerului de Agricultură și Domenii, dispunându-se trimiterea dosarului pentru a se comunica decizia cu Ministerul de Finanțe.

Având în vedere, că din actele dosarului se constată că prin procesul verbal de contravenție din data de 9 Februarie 1931, dresat în contra lui Poptene Alex. s'a dispus că susnumitul contravenient să fie deferit instanțelor judecătorești spre a i se aplica pedeapsa închisorii corecționale dela art. 161 lit. b.) din legea din 27 Iunie 1930, întrucât numitul contravenient a fabricat rachiu fără să posede autorizație legală.

Că tribunalul Năsăud prin sentința No. 1756-1931, a stins acțiunea publică prin prescripție pe considerațiunea că faptul este presoris întrucât s'a săvârșit la 11 Noembrie 1930, iar prima dispozițiune judecătorească competentă în cauză, a avut loc la 30 Mai 1931, data citărei părților în cauză, deci peste 6 luni — art. 31 din codul contravențiilor.

Că împotriva acestei sentințe făcându-se apel de către Ministerul de Finanțe. Curtea de fond, prin decizia supusă recursului l-a respins pe considerațiunea că e făcut de o persoană fără calitate, socotindu-l după titlatura avocatului ca fiind al Ministerului de Agricultură.

Având în vedere că din examinarea apelului declarat în cauză se constată că este declarat în numele Ministerului de Finanțe, de către avocatul Statului.

Că, dacă în titlatura menționată de petiția de apel este trecut „Ministerul de Agricultură și Domenii” aceasta se datorește faptului că avocații Statului depind de acest minister prin punct de vedere organic, ei având dreptul să reprezinte Statul Român în orice minister, când figurează în Justitie;

Că, dar numai printr'o greșită interpretare a putut socoti Curtea de fond că apelul nu este declarat de Ministerul de Finanțe.

În fond.

Considerând că în conformitate cu art. 166 din legea Spiritului dacă Ministerul are drept de a

cere instanțelor judecătorești și aplicarea pedepsei închisorii corecționale în afară de cea a amenzei, dată în prima instanță de Ministerul de Finanțe, prin aceasta nu înseamnă că dreptul de a cere pedepsirea se întinde în mod nelimitat atât timp cât nici o dispozițiune din menționata lege nu-i conferă acest drept.

Că nici un text din această lege nu-i atribue și urmărirea acțiunii publice, Ministerul de Finanțe având rol de constatatator judecător în prima instanță, și numai în mod limitativ să ceară în conformitate cu susmenționatul text, și aplicarea pedepsei închisorii corecționale.

Considerând că în conformitate cu art. 412 pr. p. rom. calea recursului este însă la dispozițiunea Ministerului Public, părții urmărite și părții civile în ceiace privește pe fiecare.

Că în speță, Ministerul de Finanțe nefiind parte urmărită, neavând nici exercitiul acțiunii publice și nefiind nici parte civilă, urmează că recursul său este inadmisibil și deci că a se respinge ca atare.

INALTA CURTE DE CASATIE ȘI JUSTITIE, Secția II.
Dec. No. 1837/932. Dos. No. 435/932. Preș. Al. D. Opreșcu, cons.

Asupra recursului declarat de apărătorul acuzatului Kraus Zoltan în contra deciziei No. P. III. 2347/10/1931, prin care acuzatul de mai sus a rămas condamnat la 15 zile închisoare corecțională în baza art. 384 c. p. cu aplicarea art. 91 c. p.

Având în vedere că recursul este declarat cu invocarea cazurilor de nulitate dela art. 385 pct. 1, a și pct. 3, pr. pen. depunându-se în termen și motivare scrisă.

Văzând primul motiv de casare, bazat pe nulitate dela art. 385 pct. 1, a. pr. pen.

Având în vedere că prin acest motiv se susține că faptul stabilit și pus în sarcina acuzatului nu constituie starea de fapt a delictului de înșelăciune prev. de art. 384 c. p. întru cât se stabilește că acuzatul nu a întreprins uneltiri viclene spre a induce în eroare pe creditorii pentru prelungirea creditului.

Având în vedere că din decizia supusă recursului și actele dosarului se constată că acuzatul Zoltan Kraus, fiind trimis în judecata tribunalului prin ordonanța definitivă a judeului de instrucție de pe lângă Trib. Turda No. 5/1931, pentru crima de sustracțiune prev. de art. 355 c. p. pentru că a refuzat să restituie mărfurile primite în comision dela firma „Czitron” et. Co. cu care avea contract de comision, de a desface mărfurile în schimbul cambiilor primite dela cumpărători și girate de el, precum și pentru faptul pedepsit și de art. 384 c. p. întru cât deși se știa insolubil, totuși a mai comandat mărfuri dela susnumita firmă prin inducerea în eroare și uneltiri viclene.

Că Tribunalul Turda, secția II, prin sentința No. 374/1931, constată în fapt, în urma probelor administrate, că între acuzat și firma reclamantă, a existat un contract de vânzare și nu de comision și în consecință a achitat pe acuzat de sub

învinuirea crimei de sustracțiune, în baza art. 326 pct. i. pp.

Că în ceiace privește delictul de înșelăciune prevăzut de art. 384 c. p. pentru a-l declara vinovat de această infracțiune, constată instanța că acuzatul știindu-se insolvent în ziua de 2 Maiu și 13 Maiu 1930, a mai comandat mărfuri dela reclamantă în valoare de 73.967 plus 1.635 lei, cu toate că în ziua de 17 Maiu 1930, i se protestase deja polițe, dela care dată ne mai putând face față plăților datorate, a cerut concordat în ziua de 19 Maiu 1930, dela asociația creditorilor din România, secția pielărie Cluj.

Că această sentință a fost menținută de Curtea apelativă prin decizia supusă recursului.

Considerând că în conformitate cu dispozițiile art. 384 c. p. constituie delictul de înșelăciune, fapta aceluia care deși fără intențiune de a înșela induce sau menține pe cineva în eroare, prin manopere viclene, cu scopul de a obține dela acesta credit sau prelungire de credit.

Având în vedere că în speță, *instanțele de fond nu au constatat nici un fel de manoperă vicleană întrebuintată de acuzat cu scopul de a determina pe firma creditoare de a-i prelungi creditul, comenzile fiind făcute în virtutea unui contract de vânzare cu cauze speciale, în ceiace privește încasarea prețurilor dela mărfurile vândute, prin luare de cambii dela cumpărători și transmise reclamantei prin girul acuzatului.*

Că elementele „întrebuintării de ueltiri viclene” trebuie să rezulte dintr'o acțiune care să concretizeze faptele de care s'a servit agentul pentru a convinge pe o persoană de a-i prelungi un credit, acest element neputând fi prezumat în speță numai prin simplul fapt al lipsei de prevedere din partea inculpatului, cu atât mai mult cu cât, după cum constată instanțele de fond, și cum s'a arătat mai sus, între părți a existat un contract cu stipulațiuni speciale.

Că dar din lipsa acestui element, ce este esențial în speță, numai prin violarea art. 384 c.p. au putut să declare vinovat instanțele de fond, pe acuzat.

Că astfel fiind, motivul fiind întemeiat recursul cată a se admite casându-se deciziunea fără trimitere pentru nulitatea dela art. 385 pct. 1, a. pp., urmându-se a se pronunța achitarea în baza art. 326 pct. 1, pp.

Că, prin consecință motivul II de casare devine fără obiect.

Jurisprudențe la legi speciale

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, Secția III-a.
Dec. No. 484/931. Președinția d-lui C. Crăciunescu, consilier

Înaintarea unui funcționar public, într'un grad sau clasă superioară implică confirmarea în funcțiune, dacă nu obține confirmarea în prealabil,

fiindcă înaintarea făcută atestază recunoașterea autorității, a meritului și capacității funcționarului.

Comisiunea pentru numiri și înaintări, fiind competentă a-și da avizul pentru confirmarea și înaintarea funcționarului, cuprinde intențiunea de a confirma pe funcționar în funcțiune.

Considerând că în drept, înaintarea unui funcționar public într'un grad sau clasă superioară, implică în mod necesar și confirmarea sa în funcțiune, întrucât el nu obținuse această confirmare în prealabil, deoarece înaintarea legal făcută este atestațiunea sau recunoașterea cea mai formală din partea autorității a meritelor și capacitatea funcționarului și prin urmare o îndeplinire a condițiilor pentru a fi confirmat.

Considerând că, Comisiunea de propuneri pentru numiri și înaintări fiind deopotrivă competentă a-și da avizul, atât pentru confirmarea cât și pentru înaintarea unui funcționar, cuprinde în mod clar intențiunea sa de a confirma pe funcționar în gradul pe care îl are, fiind absolut inutil să se procedadă la două formalități consecutive pentru săvârșirea aceluiaș act.

Considerând că, în speță, Curtea de Apel constată că intimata prin adresa Nr. 2713 din 15 Iulie 1924, a fost avansată pe ziua de 1 Iulie 1924, cu avizul Comisiunii de propuneri pentru înaintări că întrucât, înaintarea — care a avut de efect nemijlocit confirmarea în funcțiune, s'a făcut în mod legal cu drept cuvânt Curtea de Apel a considerat pe funcționară ca definitivă și deci dispunând reîntegrarea intimitei într'o funcțiune echivalentă, instanța de fond, nu numai că nu a violat textele de lege invocate în recurs și nu a săvârșit nici un exces de putere, dar a făcut și o justă și exactă aplicațiune a lor.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, Secția I-a
Decizia Nr. 638/1932. Președinte dl. S. Tîpeliu, consilier
Compensații. — Creanțe reciproce lichide. — Operare.

Potrivit art. 1438 și 1439 c. civ. a. *compensarea operează numai între creanțele reciproce, lichide, care se sting reciproc, iar nu și între o creanță lichidă și alta nelichidă.*

Așa fiind în drept și întrucât în speță este necontestat că suma de 140.739 lei pretinsă de intimat ca despăgubire, derivând dintr'un alt contract de arendă a aceluiași imobil, încă nu este stabilită judecătorește pentru a constitui o creanță certă și lichidă, ci formează încă numai o pretențiune ridicată pe calea unui alt proces Nr. 3298/1932 este evident că în această situațiune nefiind întrunite condițiunile prevăzute de lege pentru a se putea pune în principiu compensarea, tribunalul nu putea compensa asemenea creanțe decât numai prin violarea dispozițiilor legale în vigoare menționate mai sus.

INALTA CURTE DE CASAŢIE ŞI JUSTIŢIE, Secția III-a
Dec. Nr. 1651/932. Des. 907/929. Preş. dl. Vesp. Erbiceanu

Conform Legei Statutului funcţ. publici rezultă, că stagiul de un an pentru a fi înaintat dela o clasă la alta, sau de doi ani pentru a fi înaintat în alt grad, nu trebuie făcut în acelaşi serviciu, ci în diferite servicii, cu condiția însă să fie astfel de servicii, a căror funcționari sunt supuși Statului.

Având în vedere că pentru a ajunge la această soluțiune Curtea de Apel motivează că, intimata Paula Ilea, în anul 1922, a fost numită în postul de sub șef de birou cl. II-a la Direcțiunea de poduri și șosele Cluj, iar la 1 Ianuarie 1928, la cerere, a fost trecută la serviciul de poduri și șosele ale Județului Cluj și tot atunci a fost avansată la gradul de sub șef cl. I-a; că Ministerul de Interne, prin ordinul No. 6122 I./925, a anulat această avansare și ca consecință și Prefectura a revenit asupra avansării, prin deciziunea No. 10.537/928, a cărei anulare se cere. Că prin anularea avansării s'au nesocotit dispozițiunile art. 81 din regulamentul statutului funcționarilor publici, care nu dispune că stagiul de 1 an, respectiveve 2 ani, trebuie făcut în același serviciu, după cum a hotărât Ministerul; că întrucât intimata a fost transferată la un serviciu egal cu acela pe care l-a avut și în care a făcut stagiul prevăzut de art. 81 citat și tot atunci și avansată, în asemenea situațiune avansarea este bine făcută și în consecință hotărârile, prin care s'au anulat această avansare urmează a fi anulate;

Având în vedere că în conformitate cu dispozițiunile art. 41 din legea pentru statutul funcționarilor publici și art. 81 din regulamentul acestei legi, înaintarea dela o clasă la alta se poate obține după un stagiul de un an, iar înaintările în grade, după un stagiul minimum de doi ani;

Având în vedere, că din dispozițiunile clare și precise a citatelor texte, reese în mod neîndoios că stagiul de un an, pentru a putea fi înaintat dela o clasă la alta, precum și stagiul de doi ani, pentru a putea fi înaintat în grade, nu trebuie făcut în același serviciu, ci și în servicii diferite însă bine înțeles că numai la astfel de servicii ai căror funcționari sunt supuși statului, deoarece a se admite contrariul, că adică stagiul trebuie făcut în același serviciu, ar însemna că un funcționar stabil, care, potrivit art. 50 din statutul funcționarilor publici, ar fi transferat în interes de serviciu, în cursul unui sau mai multor ani dela un serviciu la altul, să nu poată fi înaintat opunându-i-se că nu a împlinit în același serviciu stagiul cerut de lege și regulamentul, ceea ce desigur că nu a fost în intenția legiuitorului;

Că tocmai pentru a se evita arbitrariul și abuzul administrativ legiuitorul a prevăzut pur și simplu împlinirea unui stagiul minim pentru a putea fi înaintat, fără însă a adăuga că acest stagiul trebuie împlinit în același serviciu; ori față de dispozițiunile clare și precise a art. 41 și 81 citate, referitoare la condițiunile ce trebuie să îndeplinească

un funcționar pentru a putea fi înaintat dela o clasă la alta, sau dela un grad la altul, a adăuga o nouă condițiune și anume că stagiul să se facă în același serviciu, ar însemna să se adauge la lege sau regulamentul, ceea ce este inadmisibil; că de altfel dacă legiuitorul ar fi voit ca să impună și această condițiune, putea să o prevadă printr'o dispozițiune formală și categorică, ceea ce nefăcând, este evident că a înțeles că pentru înaintări să ceară pur și simplu împlinirea unui stagiul minim, indiferent de serviciile la care a făcut stagiul;

Că tot așa hotărând și C. de Apel a dat o bună interpretare a art. 81 din regulamentul statutului funcționarilor publici, așa că motivul I de recurs devine nefondat;

Având în vedere că din actele aflate la dosar se constată că recurenta a cerut respingerea acțiunii intentată de intimata de azi pe o singură considerațiune și anume că, nu a îndeplinit stagiul prevăzut de art. 81 din regulamentul, fără a aminti cu un singur cuvânt măcar, că intimata nu ar îndeplini condițiunile de studii cerute de regulamentul statutului, în consecință această chestiune fiind ridicată pentru prima oară înaintea acestei Curți, ceea ce este inadmisibil, urmează a fi respinsă ca atare, așa că și acest motiv de recurs este nefondat;

Că deci recursul fiind în întregime nefondat urmează a fi respins.

CURTEA DE APEL CLUJ, Secția II-a

No. Fisc. II 115/3/1932. Președinte I. Papp, președinte

Înlăturarea bilanțului pe motiv că contribuabilul n'a prezentat registrele. Consecințele că nu se constată din procesul-verbal de ședință că registrele au fost cerute și că contribuabilul a refuzat să le prezinte. Cheltuelile personale și familiare nu trebuiesc trecute în contul de profit și pierdere.

Deliberând asupra recursului de față prin care contribuabila firmă susține că greșit și cu exces de putere Comisiunea de apel a înlăturat bilanțul depus la dosar pe motiv, că contribuabilul n'a prezentat registrele în fața comisiunii și că cheltuelile personale nu figurează în contul de profit și pierdere.

Curtea, având în vedere, că într'adevăr motivele pentru cari Comisiunea de apel a înlăturat bilanțul menținând impunerea de pe anul precedent sunt cele arătate în recursul contribuabilei;

ori, întrucât, din procesul verbal nu rezultă că contribuabila la cererea fiscoi sau comisiunii de apel, ar fi refuzat prezentarea registrelor;

motivul cel prim, adus în sprijinul respingerii bilanțului este ilegal fiind obligată Comisiunea de apel de a pretinde prezentarea registrelor și eventual a actelor justificative, dacă avea nevoie de ele pentru verificarea datelor din bilanț.

Este fundamental greșit și motivul al doilea, pentru care Comisiunea de apel a înlăturat bilanțul, anume faptul, că în contul de profit și pierdere, nu au fost trecute cheltuelile personale și

familiale ale membrilor contribuabilei firme. Asemenea cheltueli nerezultând din operațiunile comerciale ale firmei nu pot fi trecute în contul de profit și pierdere.

Admitându-se astfel recursul în întregime asupra impozitului elementar Curtea s'a pronunțat în sensul dispozitivului fără a cerceta plângerea referitoare la impozitul complementar, fiind aceasta inutilă.

CURTEA DE APEL CLUJ, Secția I-a.

No. Fisc. 1354/3/1931. Președinția: I. Mănescu, președinte *Contravenție la legea licențelor. — Aprobarea procesului verbal de contravenție de către minister nemotivat așa cum cere legea. — Procesul verbal nu poate fi anulat, cel mult trebuie restituit ministerului spre a-și motiva aprobarea.*

Curtea, a dat după terminarea desbaterii orale, următoarea

Deciziune

Admite recursul, casează deciziunea atacată a tribunalului Hunedoara cu No. 640—1931/3 din 10 Octombrie 1931 și restituie dosarul acelui tribunal pentru a se conforma celor expuse în considerentele acestei decizii.

Motive

Sentința Tribunalului, ca instanță de apel, Ministrul Finanțelor a atacat-o cu recurs.

Conform stării de fapt, stabilită de Tribunal, în ziua de 3 Maiu 1930, s'a dresat un proces verbal de controlul de fabrici, Theodor Ceryhit, împreună cu controlul financiar Ignatie Ciuca, prin care s'a constatat că comerciantul Markovits Martin a contravenit dispozițiilor art. 13 al. I. cap. II, din legea pentru unificarea taxelor asupra brevetelor de licență deoarece a exercitat comerțul de bere cu ridicata fără autorizație, neposedând brevet de licență. Prin depozitia finală a procesului verbal s'a supus contravenientul la o amendă de 320.000 lei.

Acest proces verbal s'a trimis Ministerului Finanțelor spre aprobare. Ministerul prin adresa No. 364.963 din 29 Noembrie 1930, restituie procesul verbal cu clauzula de aprobare, fără să dea o deciziune motivată cum pretinde art. 248 al. II. combinat cu art. 166 alin. I—IV din legea producției și desfacerii spiritului și băuturilor spirtoase (promulgată în Mon. Of. No. 140 din 27 Iunie 1930).

În contra procesului verbal de amendare, aprobat de Ministerul Finanțelor, contravenientul făcând apel, tribunalul ca instanță de apel, prin sentința sa, No. P. II 640-3/1931, a anulat procesul verbal aprobat de Minister pe motiv că, nu poate fi considerat ca o hotărîre valabilă conform art. 166 alin I—IV din legea asupra producției și desfacerii spiritului și băuturilor spirtoase din 27.VI. 1930, declarând însă tribunalul, că nu s'a pronunțat asupra valabilității procesului verbal în sine, ca act constatator, ci numai întrucât a fost considerat în urma aprobării, ca o hotărîre de prima instanță, căci neapărat contravenientul trebuie să fie apărat de amendă, care nu fusese apli-

cată în conformitate cu dispozițiunile legale.

Având în vedere, că conform stării de fapt, expusă mai sus procesul verbal de amendare a fost aprobat în timpul când deja a fost în vigoare legea asupra producției și desfacerii spiritului și băuturilor spirtoase. Curtea acceptă punctul de vedere juridic al tribunalului, că în cece privește aprobarea procesului verbal de amendare, are aplicațiune dispozițiunea prevăzută de art. 166 din legea susamintită, adică în cece privește aprobarea procesului verbal Ministerul Finanțelor trebuie să dea o deciziune motivată.

Având în vedere, că procesul verbal, ca act constatator este valabil, după cum recunoaște și tribunalul, și ca atare nu-l poate fi anulat;

Având în vedere că dacă la dosar nu se află o decizie motivată în ceea ce privește aprobarea procesului verbal de amendare, din acest motiv nu se poate anula procesul verbal, ci tribunalul este obligat ca să ceară dela Ministerul Finanțelor deciziunea motivată și după aceasta să hotărască în fondul cauzei.

Pentru aceste considerente Curtea a casat cu trimitere sentința atacată cu recurs.

INALTA CURTE DE CASATIE SI JUSTITIE Secția III-a.

Decizia Nr. 183. Președinția d-lui Ar. Alexandrescu, consilier

Contencios. — Pensiuine cuvenită funcționarilor de origine din teritoriile alipite. — Anii ce se pot calcula la pensie nu se pot stabili decât de consiliul Casei Pensiuilor, dacă nu s'au recunoscut înainte de intrarea în funcțiune, nici de cum de vre-o altă autoritate în timpul funcțiunei.

Curtea deliberând, asupra acțiunei introdusă de către Hâncu Dumitru;

Având în vedere că prin decizia No. 764-1930, această Inaltă Curte, a admis recursul făcut de Hâncu Dumitru, a casat deciziunea Curții de Apel Cluj, secția II-a, No. C. II. 88-5/1930, prin care i s'a respins acțiunea în contencios îndreptată în contra Casei Generale de Pensii, și a fixat termen pentru judecarea în fond a acțiunei pentru azi.

Că deci, această Inaltă Curte potrivit dispozițiilor art. 53 din legea acestei Inalte Curți, urmează a cerceta în fond acțiunea în contencios;

Având în vedere că prin petițiunea înregistrată la No. 265/1930, reclamantul Dumitru Hâncu, a făcut acțiunea în contencios în contra Casei Generale de Pensii, cerând 1.) ca intimată să fie obligată a-i recunoaște potrivit art. 87 al. I din legea generală de pensii, 22 ani ca timp util la pensiuine și ca urmare reducerea sumei ce are de vărsat drept rețineri la administrația Financiară la 2898 lei și 2.) a i se socoti dublu în calcul anilor utili de pensiuine timpul de război petrecut în armata română.

Că în sprijinul acțiunei reclamantul a invocat a) adresa Nr. 61.470 din 23 Martie 1922, prin care administrația Financiară Cluj este încunostiințată că reclamantul a fost primit la fondul de pensii.

al învățătorilor cu data de 1 August 1897 și invitată să încaseze suma de 2898 lei drept cotizatii la fondul de pensii și b) ordinul Ministerului Instrucțiunii Nr. 69.607/1923 prin care i s'a recunoscut dreptul de 4 gradații.

Având în vedere că din actele dela dosar se constată în fapt că reclamantul a fost numit învățător director la școala primară de stat din Cluj Nr. 1, prin ordinul Nr. 11.301 din 10 Septembrie 1919, fără a se face vreo mențiune în acest ordin că i s'ar fi recunoscut vre-un număr de ani de serviciu. Că la 2 Aprilie 1921 a cerut, Ministerului Instrucțiunii (Secretariatul General din Cluj) și acesta i-a admis, ca să i se considere ca ani buni la pensie timpul servit în trecut dela 12 Iunie 1897 în învățământul particular, cu condiția de a vărsa reținerile pentru pensie, intervenind către Administrația Financiară din Cluj prin adresa No. 61.470 din 23 Martie 1922 și a-i reține suma de 2898 lei; că Ministerul Instrucțiunii, prin ordinul Nr. 69.607/1923 recunoaște reclamantului patru gradații și dispune plata lor, ceiace ar însemna că și Ministerul îi recunoaște timpul servit dela 12 Iunie 1897; că întrucât zisa administrație Financiară a refuzat încasarea sumei fixată drept rețineri, pe motiv că fondul regnicolar de pensii din Ardeal s'a desființat după anexiunea Ardealului, reclamantul s'a adresat Ministerului de Finanțe cu petiția din 19 Oct. 1925, cerând a i se fixa suma ce are de vărsat drept rețineri pentru pensie, spre a putea fi membru al fondului de pensii azi în vigoare; că această cerere fiind supusă Consiliului de Administrație al Casei Pensiunilor acesta a recunoscut reclamantului numai 15 ani la pensie, în loc de 22 cât cerea dânsul, fapt ce l-a determinat să introducă acțiune în contencios.

Având în vedere că, art. 87, al. 1, din legea Generală de pensie din 1925, prevede că românii cari nu au fost funcționari publici, și cari au intrat în serviciile publice din teritoriile eliberate în primii trei ani dela unire, în vederea organizării statului român vor avea dreptul a li se socoti numărul anilor de serviciu așa cum li s'a recunoscut la intrarea lor în funcțiune, iar al. II, că pentru aceia care numărul anilor nu a fost fixat la intrarea lor în funcțiune, Consiliul de Administrație al Casei Pensiilor va stabili acest număr pentru fiecare caz în parte prin analogie cu cazurile prevăzute în aliniatul precedent.

Că din combinarea acestor două aliniate rezultă că, în ce privește pe funcționarii vizați prin ele, legiuitorul a înțeles să le considere ca ani utili pentru pensie numai pe acei cari i-au fost recunoscuți de autoritățile publice respective, cu ocaziunea intrării lor în serviciu; Că însă dacă cu acea ocaziune, autoritatea nu a fixat funcționarului nou numit și numărul anilor utili pentru pensie, acei ani se fixează de către Consiliul de Administrație al Casei Pensiilor, că deci orice recunoaștere ulterioară numărului în funcțiune a anilor utili pentru pensie făcută de către altă autoritate decât zisul consiliu, nu poate fi luată în considerare cu ocaziunea stabilirii timpului util pentru pensie.

Considerând că întrucât recunoașterea Ministerului Instrucțiunii rezultată din adresa Nr. 61.470 din 23 Martie 1922 este ulterioară intrării recurentului în funcțiune, care a avut loc în Septembrie 1919, urmează că această recunoaștere față de cele expuse mai sus este inoperantă în cauză. Având în vedere că în ce privește recunoașterea, Ministerul Instrucțiunii rezultată din ordinul Nr. 69.507/1923 prin care i s'a recunoscut patru gradații în baza serviciului îndeplinit în învățământ înainte de intrarea în serviciul statului român pe lângă că este ulterioară datei intrării în funcțiune, dar ea a fost făcută în vederea salariizării astfel că nu poate fi avută în vedere și pentru pensie.

Că așa fiind și întru cât din ordinul de numire numărul 11.301/1919 cât și din celelalte acte dela dosar, nu se constată că reclamantul i s'ar fi recunoscut la intrarea în funcțiune cei 22 ani de serviciu preținși, urmează, că bine Consiliul de Administrație al Casei Pensiilor a procedat potrivit al. II, din suszitul articol, stabilind acest număr de ani.

Având în vedere că în ce privește quantumul anilor fixați, reclamantul nu a avut nici o dovadă din care să reiasă că zisul Consiliu prin eroare i-ar fi stabilit numai 15 ani utili pentru pensie.

Că întru cât recurentul oral nu a mai susținut și al doilea capăt de cerere formulat prin acțiunea în contencios, referitor la calcularea anilor de război dublu, această chestiune, Curtea nu o mai examinează, astfel că acțiunea devine nefondată și ea atare urmează a fi respinsă.

Decizii ale Comisiei Centrale a Timbrului

Deciziune

Astăzi, 24 Mai 1933,

Fiind convocată Comisiunea Centrală a Timbrului, instituită pe baza art. 110 din legea timbrului și a impozitului pe acte și fapte juridice, au fost prezenți domnii:

Sever Tipei, președinte; D. Ispasiu, Gh. Petrovici, Șt. Bogdănescu, membri; R. Niculescu, secretar.

Comisiunea a decis următoarele:

În materie penală, art. 22, § 21 din legea timbrului, care e de strictă interpretare, scutește de taxe și impozit proporțional numai cererile și actele de procedură care nu sunt impuse expres de lege.

Procura pentru reprezentarea părților în fața instanțelor de judecată fiind un contract, iar nu un act de procedură, nu poate beneficia prin urmare de scutirea de mai sus, chiar când ea va fi dată pentru a servi numai în materie penală.

INFORMAȚIUNI

S'a pus sub tipar și va apare peste câteva zile Legea Timbrului cu toate modificările la zi, cu index alfabetic și cu deciziile Comisiei Timbrului, sub fiecare articol, întocmită și aranjată de Dl. I. Mănescu, președinte la Curtea de Apel Cluj. Prețul va fi de 100 lei. Comenzi la redacție.

Loc rezervat pentru reclame

BANCA CENTRALA

Intreprinderi industriale fondate și co-interesate:

Industria Sârmei — fabrică de cuie și sârna în Ghiriș, gara Câmpia-Turzii;

Fabrica de Sticlărie S. A. în Turda

PENTRU INDUSTRIE ȘI COMERT
S: A. ȘEDIUL CENTRAL CLUJ

~
Filiale: Alba-Iulia, Bistrița, Hașeg Sibiu, Turda.

~
Capital social 50 milioane, rezerve 20 milioane, depuneri 120 milioane

A apărut

BULETINUL LEGILOR

BCU Cluj / Central University Library Cluj
care publică legile, regulamentele și instrucțiunile la câteva zile de la publicarea lor oficială sub direcțiunea

dl. I. MĂNESCU

Președinte la Curtea de Apel Cluj



Abonamentul	700 lei anual
Pentru magistrați și avocați	500 „ „

Platibil și în rate de minimum 50 lei



Administrația la Curtea de Apel Cluj